

Barcelonina	Edició vespere	3	pta. mes
Península	Edició mat.	3	pta. mes
Amèrica - Filipines		7:50	crimes
Unió postal		8:30	
		25	

La Veu de Catalunya

10 cèntims

REDACCIÓ I IMPREMTA

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

ADMINISTRACIÓ

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Anv XXXIV - N.º 8.701

Barcelona: Dimercres, 23 d'abril de 1924

Edició del vespre

Totes les misses que es resaran demà, dijous, dia 24, a l'església dels PP. ar. altes d'aquesta capital Diagonal, cantant la litúrgia, essent d'afortuni les de dos quarts d'onze a dotze, seran en sufragi de l'ànima del

JOVE

Romà Macaya i Salvadó Prim

que morí el 17 d'abril de 1923 a l'edat de 22 anys
havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

(A. C. S.)

Els seus pares, germans i família tota, i la raó social MACAYA & C. S. L., en recordar als amics i coneguts tan sensible pèrdua, agrairan que el tinguin present en llurs oracions o l'assistència a alguna de les dites misses.

El dol es dona per acomiadat No es convida particularment

Els Excms. Homs. i Ryms. Cardenal Arquebisbe de Tarragona, Bisbe de Barcelona i Bisbe d'Urgell, Príncep d'Andorra, concelebraran a les 5 i 5:30 hores d'indulgència a llurs felles diocesans que resin per l'ànima del finat.

SI SUFRIS
DEL ESTÓMAGO

Si os queixáis de acides, regurgitacions, debilitat general, o símptomes al règimen del deliciós

PHOSCAO

El més exquisit de los desayunos, el més potente de los reconstituyentes, el único alimento vegetal aconsejado por todos los médicos a los anémicos, a las convalecientes, a los ancianos

Venda en farmacias, ultramarinos y droguerías
Depósito: FORTUNY H.º 38, Hospital-Barcelona

SOCIETAT ANÓNIMA MONEGAL

DE DROGUES D'ORIGEN - FARMACIA

Demà, dijous, repartirà gratuïtament als seus compradors, a la sucursal Princesa, un paquet de puré de l'arrodada casa ANTONI TAPAS, de Reus.

LA PRIMERA REUNIO D'INSCRITS A L'OBRA DEL TEATRE ÍNTIM

TINDRÀ LLOC A LA
SALA MIRIA
EL DIA 25 DEL COR-
RENT, A DOS QUARTS
DE DEU DEL VESPRE

ES REPRESENTARÀ
PER PRIMERA VEGADA

AULULARIA

comèdia en cinc actes, de Plaute
posada en català per
Carles Riba
Interpretarà el paper
d'Eúclit, l'Enric Giménez

ALA «SALA MIRIA»
TOTS ELS DIES, DE DEU
A UNA DEL MATÍ, ES
REBEN INSCRIPCIONS

El nou arrendatari del manantial de

L'Aigua 'STERLING'

Radioactiva

té el gust de participar a la seva distingida i nombrosa clientela que ha instal·lat el despatx i dipòsit general al carrer Corts, 670, tocant a l'Hotel Ritz, on es reben encàrrecs.

MOSAICS E F ESCOFET & C

Ronda d'Urgell, 20

Crema Solar

Boca sana, Dents blanques
Alè perianaf
Cortès Germans. - (Barcelona)

LOCALS

Observatori Meteorològic de la
Universitat de Barcelona. - Dia 22
d'abril de 1924.

Hores d'observació: A les set, a les
retze i a les vuit.

Baròmetre a l'alt. al nivell de la mar:
538.555.756.9.

Termòmetre sec: 18.8 23.9 21.0.

Termòmetre humit: 13.3 13.7 16.0.

Humitat (centèsimes de saturació):
55.45.57.

Direcció del vent: S., SO., OSO.

Velocitat del vent en metres per se-
gons: 1, 3, 4.

Estat del cel: Nuvolós. Q. seré. Seré
Classe de nivell: C.

Temperatures extremes: a l'ombra:
màxima, 23.1; mínima, 13.5; id. prop del
sol, 11.2.

Oscil·lació termomètrica: 11.8.

Temperatura mitja: 19.3.

Precipitació: aigua, des de les set
del matí fins a les quatre de la tarda,
0.0 mm.

Recorregut del vent en igual perío-
de: 94 km.

Observacions particulars: Calitja.
El director, E. Alcobé

Porcellana
J. Llorens. Rbla. Flors, 10.

La Companyia de Madrid Saragosa
i Alcantarà procedirà el dia 24 de
l'actual, a les deu del matí, en la
seua estació de Barcelona Morrot,
la venda, en pública subhasta, de di-
verses mercaderies que no han estat
retirades per llurs consignataris.

Les persones que desitgin concorre-
re a l'esmentada subhasta, poden sol·li-
citar de l'esmentada estació els detalls
necessaris.

JOIES VILANOVA Unió, 6

El Centre Excursionista Minerva de
la Barceloneta, té anunciada per a
demà, dijous, dia 24, a les deu de la
vetlla, en el seu estatge social (Sant
Clara, 8 i 10), una conferència pública
a càrrec del conegut mestre de fol-
lore N.º Aurell Campmany, dissertant
sobre «La rondalla popular», amb
exemples a càrrec del mateix confer-
renciant.

El grec al qual cercava la policia
per indicació de la de Madrid és
d'au Anastasi Poulou.

No té res que veure amb el doble as-
sassinat en l'ambulatori de Correu
de l'express d'Andalusia.

Tornaren de Burriana el capità ge-
neral N.º Emilio Barrera amb els seus

Religioses

Avui, Santa Jordi, màrtir, p.º de
Catalunya, i Felix, prevere, - Demà,
Sants Eusebi i Felix, màrtirs, i Sants
Ben i Doda, verges.

Quarant hores: Demà, Tridum
Sant, a la Confraria de la Guàrdia i
Oració a Sant J. me. Hores d'exposi-
ció: De dos quarts de nou del matí a
dos quarts de set de la tarda.

Cort de Maria: Demà, Nostra Dona
del Remer, a Sant Jaume.

Adoració nocturna: Demà, Torn del
Santíssim Corpus Christi.

Vetlles en sufragi de les ànimes del
Purgatori. Avui, Torn de Maria Mare
de les Ànimes, a la seva capella, Es-

Sangrà Pelayo - Lavabos
II

Anant amb el carro pel carrer de
la Morera, Joan Moran Navarro va
causar-se ferida contusa a l'avant-
braç dret.

Al carrer de Sant Antoni Abat so-

corial, 155 (Gràcia). - Demà, Torn de
Nostra Dona de la Mercè, a la ma-
teixa capella.

La diada Montserratina

Predestinada entre totes, que n'és
de formosa, Verge sagrada, la vos-
tra muntanya Mirador de Catalu-
nya a la mar i al Pireneu, que do-
mina la plana i les conques ribe-
reres, que guaita enllà cap a Ma-
lorca, enllà cap a València, enllà
cap a Lleyda i Paragol. En aquest
señal de la nostra Regió, arriben
alemanes de tot Catalunya i de més
enllà de Catalunya, de totes les ter-
res ibèriques i fins de les encontra-
des altramuntanyes per les fron-
teres i per la mar. Per a Montse-
rrat, no n'hi ha de fronteres. Com
les boires que copen l'alt de les al-
gües, més llunyanes, davalla, a l'es-
calf del sol diurn, l'oració fervent
de la gènera, que signen els quatre
punts cardinals de la creu de Crist.
Canten aquest tribut les novales
maternes que pugen reverentment
a regar el jardí de la Regió de les
flors; canten aquest tribut les gen-
tes, missaga espiritual, que no ces-
sen de renovar-se besant la sa-
grada imatge de la Regina dels cels.

El concert de Montserrat, son vi-
rolí, copat a la muntanya santa;
la Salve, copada al Santuari, res-
sonen en boca de la germania mo-
ntserratina. Els soldats que sojornaven
abans d'esser-hi al redós de Montse-
rrat han establert la veneració de
la Verge Morena a les terres afri-
canes; els missioners sortits de la
nostra pàtria, en endinsar-se vers
terres desconegudes a la redempció
cristiana, porten la recordança pla-
da de la Mare nostra del Montserrat.
Els vauells transatlàntics i els va-
xells a la vela, porten a tots els mars
i a totes les pàtries aquest nom dol-
çíssim que serveix a la llar, donant-
li per a nom de les nostres filles.

Montserrat és, doncs, història,
és expansió, és altres continents, és
confiança, és fida gradual en les em-
preses, far en les consciències, ale-
gria de l'ànima, condol en el plor.

Que aquest any també la Diada
Montserratina tingui la fe, la vir-
tualitat, el resplendor de sempre;
que mentre ressoni la preària al
Monestir legendar, repercutint so-
lemnement a Sant Just, al cor de
la ciutat dels Comtes, i als afores
de la parvula nova del Guinard, i
que a tots els santuaris, a tots els
temples, a totes les capelles, a totes
les llars i on es vulla que hi hagi
un altar de la Verge de Montse-
rrat, no hi manqui la visita espiritual
a la nostra Regió.

Sospirem i sospirarem sempre
mentre arribi el dia perquè la Mare
de Déu de Montserrat pugui tenir
el privilegi de festa de present a
nostre santoral. Sigui el nostre de-
sig una oració ben fervent.

Aquesta fulla ha estat sotmesa a la
censura militar.

El programa de la Diada Montse-
rratina del dia 27 d'abril és el següent:
A Montserrat: Plegament de la
Lliga Espiritual de la Mare de Déu
de Montserrat i dels Oblats Seglars
Benedictins.

A Barcelona: La Comissió de la
Diada observat amb ramells de
boix de Montserrat els fidels que vis-
tin la imatge de la Moreneta a les
esglésies de Sant Just i Guinard.

A Sant Just: A les vuit, missa de
Comunió; a les deu, ofrena a les al-
tes de la tarda, acabament de la No-
vena, amb sèrm pel reverent P. Jo-
sep Matà Pijuan, S. J.

A la Tinència del Guinard: A les
vuit, missa de Comunió; a les deu,
ofici amb sèrm pel reverent Pere
Banyua, p.º; a les quatre de la
vetlla, benedicció de la primera cam-
pana de la nova església.

Altres esglésies de Barcelona: que
dedicaran cultes a la Mare de Déu
de Montserrat: Catedral; Santa Maria
del Mar; Sant Joan, de Gràcia; Jose-
pets; Santa Clara (Monjes Benedicti-
nas); Santa Pere de les Puelles; San-
ta Madrona; Sant Pau, Escolles Pies,
de Sant Antoni; Sant Pere de les
Puelles (de Sarral); Les Corts; Sant
Andreu; Horta; parroquia de la Bo-
nova; capella de l'Institut de Cul-
tura de la Dona.

Poblacions en les quals es celebra-
rà la festa de la Mare de Déu de
Montserrat: Terrassa; Sabadell; Man-
resa; Vic; Mataró; Badalona; Mas-
nou; Sant Cugat del Vallès; Papiol;
Santa Maria de Bellver; Rubí; etc.

Els anteriors cultes són aquells dels
quals tenim notícies; dels altres que,
posteriorment, se n'assabenti a la Co-
missió, se'n donarà compte per la
premsa.

Exercitants a Verdú

Per atendre i obsequiar millor la
multitud de Peregrins i Exercitants
que prometen llur assistència a les

Purè Permanyer

El millor aliment per a criar infants
forts.

A un magatzem de pell del pas-
seg del Triomf es cala foc a un
munt de fustes velles; socorrant al-
gunes dotacions de pell: Hi acou-
ren els bombers i apagaren el foc
en breu moment.

El Gremi de Mestres Sabaters i
Confraria de Sant Marc celebrà
la festa del seu patró el dia 25, a la
seua pròpia capella de la Catedral.

A les onze es cantà la missa de
Sant Agustí, del mestre Sancho
Marro, a l'orquestra i veus, predi-
cant l'Evangeli el P. Plus d'Ignacia-
da. Des de les deu se celebraran
més de llur assistència en sufragi
dels agremiats difunts.

En el local social del Club Mun-
tanenc, (Princesa, 14, primer, pri-
mera), don Jaume Morrell donarà
una conferència pública, il·lustrada
amb projeccions, sobre «Fotografia
autocolor», demà, dijous, 24, a les
deu de la vetlla.

Divendres, vinent, dia 25, a dos
quarts de vuit del vespre, a l'Aca-
dèmia de Taquígrafia de Barcelona,
N.º Eduard Verdader donarà una
conferència per als socis de l'esmen-
tada acadèmia, desenvolupant el tema
«Records d'un viatge».

Aprofitem l'ocasió, encara que no
tinguem necessitat de fer-ho. Anem
veure els aparadors dels vaixelles.

ries de Lluís INGLADA, Rambla
de les Flors, 8, i Ronda de Sant An-
toni, 5, i començat el que us agrati o
cregueu necessari, demà, perquè es
liquiden les existències el preu de cost,
i en entrar existències noves, ho hau-
reu de pagar més car. Preneu aquest
consell.

Religioses

Avui, Santa Jordi, màrtir, p.º de
Catalunya, i Felix, prevere, - Demà,
Sants Eusebi i Felix, màrtirs, i Sants
Ben i Doda, verges.

Quarant hores: Demà, Tridum
Sant, a la Confraria de la Guàrdia i
Oració a Sant J. me. Hores d'exposi-
ció: De dos quarts de nou del matí a
dos quarts de set de la tarda.

Cort de Maria: Demà, Nostra Dona
del Remer, a Sant Jaume.

Adoració nocturna: Demà, Torn del
Santíssim Corpus Christi.

Vetlles en sufragi de les ànimes del
Purgatori. Avui, Torn de Maria Mare
de les Ànimes, a la seva capella, Es-

Redacció i impremta

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

Administració

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Redacció i impremta

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

Administració

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Redacció i impremta

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

Administració

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Redacció i impremta

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

Administració

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Redacció i impremta

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

Administració

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Redacció i impremta

Carrer de Forcadell, 9 i 11
(Prop de la Plaça dels Àngels)
Telèfon núm. 4308 A

Administració

Rambla de St. Josep, 18, principal
Telèfon 184 A

Anuncis esquetxats comunicats
i reclams a preus de tarifa.

Mobles Decoració ROIGE

EXPOSICIO: Provença, 265, cantonada Passeig de Gràcia - Telèfon 980 G.

Inaugurats els seus salons, ofereix preus de reclam en menjadors, dormitoris, salons, despatxos i recíbidors. Tot models exclusius de la casa, fabricats en els seus antics tallers

BAILLEN, núm. 225 **TELEFON 1074 G.**

NOTÍCIES DE LA PENÍNSULA

(Conferències i telefonemes de LA VEU DE CATALUNYA)

L'assassinat dels ambulants

PARLA EL DIRECTOR GENERAL DE SEGURETAT

Madrid, 22. — Aquesta nit, el senyor González, director general de Seguretat, ha rebut els periodistes.

Començant pels assassinats dels ambulants, ha dit que aquests no són més que un cas particular d'un problema més general, el dels assassinats dels pobres.

«El problema dels pobres és un problema de la nostra societat», ha dit, «i cal que els que tenim el poder el resolguem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

«Els pobres són una classe que està sentida, i cal que els que tenim el poder els escoltem».

DETALLS D'UN RECONeixEMENT

Madrid, 22. — Es coneixen alguns interessants detalls del reconeixement en roda de l'oficial de Correus Josep Sánchez Navarrete.

Primerament fou reconegut pel xerif Miguel Pedrero, que l'assenyalà sense dubtar com l'individu que li havia robat l'automòbil.

Després el reconegueren l'ajudant de Pedrero, el xerif al qual primerament es dirigí Josep Navarrete, i el xerif a l'ajudant d'aquest, i altres tres xerifs que es trobaven a la Glorieta d'Atocha quan l'oficial de Correus contractà el cotxe. Però Josep Sánchez, amb gran decisió, nega que fos ell el que li havia robat l'automòbil.

De res servir la fermesa amb que fou acusat, si bé s'advertia que la mesura que transcorria el temps les protestes d'innocència de Josep eren més tímides.

Un xic quebrantat es trobava el seu esperit amb la ferma prova que fou sotmès, quan es presentà davant d'ell el mossò d'Alcalzar de Sant Joan Benigne Aguilera.

En veure'l s'immobilitzà Josep empallidint ostensiblement.

Benigne Aguilera no dubtà tampoc en acusar-lo.

Primerament Benigne el reconegué per l'espaldar, després agafant-lo pel muscle dret, li feu tombar sobre els talons i donar-li mitja volta.

Enfront de Josep, Benigne Aguilera es dirigí al director general de Seguretat i al cap superior de policia que assistien a la diligència i exclamà:

«Aquest agafapols és Josep Díez».

Un recordatori dels anteriors factors, Josep Sánchez Navarrete, deca el nom de Josep Díez quan aquell l'hi preguntà per a anar-lo a la carça que havia de portar a Herència per necessitat per a retornar a Madrid.

Sánchez Navarrete no pogué resistir més i deixant caure el cap sobre el pit, vaigut, esmasperdu, exclamà:

«Sí, jo sóc».

Després de confessar l'oficial de Correus, fou sotmès a un hàrg interrogatori, referent a la forma en què fou planejat l'assalt al cotxe corren i el que sabé després de l'execució.

Segons els nostres informes sostinguem que en el pla combinat no hi figurava la mort delsafortunats ambulants de Correus. Tenien únicament el propòsit de robar-los el contingut, però a la qual cosa havien proveït d'un flascó de cloroforme.

Així és tot el que s'ha venut a la importanciosa diligència efectuada als baixos de la Direcció de Seguretat.

Entre les moltes diligències que el jutge senyor Santamaría del Alba preparades, hi figura la de traslladar a la presó model on s'obrirà una lletra rebuda per la policia i dirigida a un reclus.

Aquesta diligència s'efectuarà a última hora de la tarda, i a la nit es detaran algunes notícies.

El jutge ha decretat la llibertat de la mare i la germana d'Antoni Teruel, que havien estat delinqüents en els primers moments, per no resultar cap càrrec contra d'elles.

EL PRESIDENT DEL DIRECTORI

Madrid, 22. — El President del Directori sostingué aquesta tarda a primera hora una extensa conferència amb el Director general de Seguretat.

El general Primo de Rivera s'assabentà amb tota classe de detalls de la captura dels assassins dels oficials de Correus i de tot el pla que realitzaren per a portar a terme l'execució dels criminals propis.

El President del Directori sol·licità al Director de Seguretat pels treballs realitzats per la policia que s'havien vist coronats per l'èxit.

El jutge de guàrdia, senyor Santamaría, acompanyat del fiscal de l'Audiència ha estat aquesta tarda a la presó de dones, prenent declaració a l'esposa d'Antoni Teruel.

Es digne que aquesta tarda s'efectués la diligència d'autopsia al cadàver d'Antoni Teruel, però encara no s'ha efectuat la dita diligència.

El Director general de Seguretat ha estat preguntat per un reporter:

«Serà posat el detingut Josep Sánchez Navarrete a disposició del jutge?»

«Encara no puc dir res d'això», contestà. Abans celebrant una conferència amb el fiscal i d'ella dependrà la resolució que adopti.

EL QUE ES DIU

Madrid, 22. — Entre les converses que tota nit passada hi hagué als voltants de la Direcció de Seguretat i que continuaren durant el matí d'avui, es comentava una notícia que s'ha comunicat per haver-la sentit casualment, però que sembla ésser certa.

El detingut Sánchez Navarrete, fou escoltat escrupolosament arran de la seva detenció i no se li trobà cap arma.

Quan algunes hores després es disposa que fos examinat per si presentava lesions com a resultat de la lluita al cotxe Correu, s'hi despullà completament i aleshores es féu un descobriment molt significatiu: en un dels mitjons de seda i sota la planta del peu, fou trobada acuradament embolicada en paper, una prima fulla d'atlella de les que corresponen a les màquines d'aquest ús. Així demostrà els propòsits que animaven al delinqüent i que la policia ha atri.

Als periodistes que a la casa del jove Sánchez Navarrete i segons han manifestat allí, no hi ha cap desconfiança al doble crim en l'expressió d'Andalusia, l'oficial de Correus no diu tornà fins molt avançada la matinal.

Com és sabut, Navarrete formà part de la comissió que anà al despatx del Director general de Comunicacions per a sol·licitar que fossin portats a Madrid els cadàvers de l'Orts i de Lozano.

Sempre que es parlava del succeís, Sánchez Navarrete ho comentava amb gran vehemència i explicava la seva indignació contra els assassins i llurs complicis.

El dijous Sant, estigué passejant per la Castellana en companyia d'un seu pare i d'un cadet d'artilleria.

En el Cos, estava titllat per alguns com un invertit.

Durant aquests dies, els companys li feien bromes per coincidir la se-

ves senyes amb les que publicava la premsa.

En terminar l'última paga de Correus l'any 22, Sánchez Navarrete fou dels funcionaris destinats a una estació rural. Se'l destinà a Sonseca (Toledo) amb el desig d'allunyar-lo dels grans núclis de personal; però gràcies a llurs grans relacions, no arribà a prendre possessió.

Sembla ésser que una dama, muller d'un ex-president del Consell, arribà per telèfon al Director de Comunicacions, que ho era el senyor Pérez Crespo, i li demanà en termes precisos, que Navarrete quedés a Madrid, com en efecte fou destinat a un dels millors llocs de la Direcció General.

Sánchez Navarrete no ha prestat servei més que en el Correu central i a la Direcció, per la qual cosa sempre ha residit a Madrid.

Malgrat dels bons llocs que ha tingut, ha sofert diversos correccions.

Es conta que portava la seva desassosada a tal extrem, que en alguna ocasió, arribà a facturar fardos de tabac a nom d'una altíssima personalitat.

Llurs bones relacions polítiques l'havien servit sempre d'un expedient que l'hauria foragitat del Cos.

Darrerament, deia els seus companys d'oficina que esperava rebre aviat una herència de consideració.

Sánchez Navarrete, millor dit Josep, que tal és el seu veritable nom, vivia amb llurs pares al carrer d'Orellana, número 5.

El seu pare és, com havem dit, coronel de la guàrdia civil, cos germà del Director de l'Institut de Mèdica, don Pere Bernal i germà d'un altre Coronel d'artilleria anomenat don Enric i destinat a Múrcia.

La mare és donya Pilar Navarrete i pertany com el pare a una distingida família murciana. Nasqué a Cartagena i tindrà uns 32 anys.

Josep María, té un altre germà, el qual és també funcionari de Correus i es troba actualment destinat a Múrcia.

Josep María té vida de «esforçito» mena, freqüentant molt dels llocs de reunió elegant. Era també gran connoisseur als Cafes del Molinero i Cuis a la Gran Via.

Als periodistes han parlat amb un parent de Navarrete, el qual ha dit que no s'assabentava del seu tracte perquè a Josep María el rodejava certa fama que no va bé amb llurs costums. No obstant, quan es téien al carrer o en algun lloc es saludaven.

Hom li preguntà quins amics havia conegut de Navarrete. A això contestà que sempre el veia acompanyat de nois distingits. L'última vegada que el veié fou al Café Cus, acompanyat d'un cadet d'artilleria i d'un altre jove també elegant.

També va dir aquest parent que poca dies abans del drama, quan s'hi dubtà ja es preparava, Navarrete vivia amb els seus amics anomenats Vilans i Edo, que viu al carrer d'Amiel, proposant-li que li vengués a terminals un automòbil que tenia en gestió de venda el dit senyor.

La oferta fou rebuda i abandonà la resta en terminis mensuals.

El senyor Muñoz s'hi nega.

La minyona de Navarrete ha dit que el seu senyor Joan tenia el costum de retirar-se cada nit entre una i dos quarts de dues de la matinal, encara que algunes nits arribava més tard sense que ella, que té el dorm molt fort, el sentís.

Referint que la nit que es començà el crim a l'ambulatori d'Andalusia, no el sentí arribar ni al matí següent.

Quan el cridaren al migdia, segons costum, i després el noi, aquest li contestà que el deixessin dormir, perquè tenia molta opressió al cos i necessitava repos.

Aleshores anà a la minyona a un pis veí i per telèfon avisà a Correus dient que Josep María estava malalt.

Així era disabte, i d'illuna següent ja anava de costum a l'oficina.

A la casa, davant la mare i la minyona, venia queixant-se de dolor a un braç.

Les darreres nits el senyor portava un pericó.

Després de sopar la mare i el fill l'hi lligien el pericó.

La dona senyora s'indignava de l'assassinat dels companys del seu fill i aquest s'unia a la seva mare en les protestes.

El referir molts detalls que els dels que eren recollits entre els companys d'oficina.

Les minyones els escoltaven i de temps en temps intervenien en la conversa, per a maldir els assassins.

El pare de Josep María que és el coronel senyor Sánchez Bernal, no està a Madrid.

Es troba a Múrcia, on sol passar els hiverns, per no provar-li l'elima de Madrid.

Aquest matí la seva esposa ha telegrafiat al coronel senyor Sánchez Bernal.

El telegrama, que disposà a la central el portier, diu així:

«Per assumpte urgent surt primer tren».

La casa en què habiten els senyors Sánchez Bernal dona idea de la posició dels seus veïns.

Es una formosa i luxosa finca.

EL COTXE DEL CRIM

Madrid, 22. — Ahir, enganyat al mixte de Sevilla, arribà a l'estació del Migdia, el cotxe corren on foren assassinats els ambulants.

La Direcció de Correus s'ha fet càrrec del cotxe.

A mesura que les investigacions policiaques avancen es van coneixent detalls precisos d'aquest fet salvatge.

Teruel, al suïcidi, conegué a Orts a la casa de joc.

Aquest visitava amb alguna freqüència els cotxes on es jugava i agafava amistat amb Teruel.

Visitant també aquests centres conegué a Sánchez Bernal.

Navarrete i Teruel arribaren a ésser íntims amics i projectaren una partida de joc al cotxe ambulatori on vivien Orts i Lozano i després de diverses entrevistes acordaren realitzar la partida amb Teruel que portaria dos individus de dinar i que ell, com a croupier, tiraria i amb mates arts els podrien guanyar el dinar.

Acordaren, per a evitar que l'inspector de servei a l'estació del Migdia els vés a parar, ho farien a la d'Aranjuez, per no parar el tren en

altra estació abans que aquesta.

Fou Teruel qui quedà en cridar els ambulants en arribar a l'estació d'Aranjuez.

ES AGAFAT L'HONORARI SANCHEZ

Madrid, 22. — A les primeres hores de la nit estigué a la Direcció general de Seguretat el fiscal del Sagrem prenent extensa declaració al detingut Josep María Navarrete.

En aquest moment es troba reunit a la Direcció General de Seguretat el jutge, celebrant una conferència amb el Director general.

D'aquesta conferència se'n guarda gran reserva.

Es reporters de successos es troben a la Direcció i lluen amb grans dificultats per adquirir la informació, donada la impenetrable reserva que es guarda de totes les actuacions.

Se sap que a últimes hores de la tarda la policia practicà un registre a una casa que posseïx l'anomenat Honorari Sánchez, al carrer de Bravo Murillo, puix es creia que en aquesta casa tenien els assassins amagat el diner i les joies.

Signora el resultat.

Quan es presentà la policia a la casa del carrer de les Infantes, casa de dispers, propietat d'Honorari Sánchez Molina, es trobava la germana d'aquest, la qual va dir que el seu germà és persona honorable i no pot haver començat delictes tan horribles, puix a més a més de la casa de dispers té diverses finques i una fabrica de farines i altres negocis a la «provincia» de Ciudad Real.

Un dia que el dit crim estigué al teatre a la nit amb un amic i tornà a dormir a dos quarts de dues de la matinal.

Fu una vida moderada i en aquesta dies de Setmana Santa marxà a Caladía (Ciudad Real), on està la seva esposa i filla, que té 15 anys.

Després als seus negocis freqüentment s'absenta de Madrid 6 o 7 dies.

Se sap que el detingut Navarrete aquests i bombes d'indignació.

Aquesta nit s'havien rebut notícies a Madrid i ha quedat plenament confirmat l'haver estat detingut Honorari Sánchez, disponent-se la policia a conduir-lo a Madrid.

EL QUE VAN ROBAR

Madrid, 22. — Segons un alt empleat de Correus, encara que no es pot precisar el que s'emportarien els assassins, pot calcular-se que el contingut de Madrid serien uns 300.000 pessetes, i puix arriben a uns 400.000 pessetes.

Cal tenir en compte que aquest és solament la valua nominal; és a dir, el que constava en les declaracions dels pleys, puix és sapgut la costum que existia de declarar una quantitat menor de la que els dits pleys contenien per a establir-se els drets de franquicia i seguretat.

AL CARRER DE TOLEDO

Madrid, 22. — El jutge de la Llatina, després de ferse càrrec aquest matí de tot l'actiu amb relació al crim de l'express d'Andalusia, acudí a la casa número 105 del carrer de Toledo.

La diligència d'inspecció contra la praxificació del jutge municipal en funcions de jutge d'Instrucció, Nalbert Santamaría d'Alba Gómez, amb el secretari judicial senyor García Jimes i l'oficial En Santiago García.

Es féu un registre minuciós a les piques de la dita casa i una nova diligència d'inspecció en el pis que habitava Antoni Teruel.

Aquests reconeixements no donaren cap resultat pràctic.

LA FAMILIA DE SANCHEZ NAVARRETE

Madrid, 22. — A la família de Josep Sánchez Navarrete la delinqüència del fill ha produït l'efecte d'un llamp.

El pare del criminal, que es troba retirat, fa freqüents viatges a Múrcia, on passa algunes temporades reposant la seva precària salut. Des d'allí, quan es troba molt delicat, puix a conseqüència d'una afeció al pit solament conserva un pulmó.

El fiscal de l'Audiència de Madrid conferència aquest matí amb el jutge durant l'horari estona.

La primera providència que ha dictat el jutge senyor Santamaría, ha estat ordenar que tot seguit es realitzés la diligència d'autopsia d'Antoni Teruel.

Aquesta tarda s'efectuà la dita autopsia pel doctor Palanca.

A MURCIA

Múrcia, 22. — Ha causat enorme sensació la notícia publicada per «El Liberal» d'Andalusia capital, donant compte de la detenció de Josep Sánchez Navarrete, oficial de Correus, complicat en el crim de l'express d'Andalusia.

El delinqüent és natural de Múrcia i la seva família disfruta de grans simpaties en aquesta població, per les seves excepcionals condicions d'honorabilitat.

GRAN CAFÈ COLON

RESTAURANT

Billars i tresillo

Concerts Blai Net

Saló per a noces i altres festes

Propietat: Hotel Colon, S. A.

Direcció: Regàs.

RODRIGUEZ I FERRER

CAMISERS

Boqueria, 36 i 38

TELÈFON 5027 A

Camises a mida. Rebudes les novetats per a la present temporada

Don Enric Sánchez Bernal, oncle del delinqüent, ha estat durant molt de temps, director de la sucursal de Telegraf d'aquesta població, fins al moment de jubilar-se i actualment resideix al poble d'Alcantarilla, d'aquesta província.

També està emparentat el delinqüent amb don Pere Bernal Meseguer, actual director de l'Institut, d'aquesta ciutat.

AL PALAU DE COMUNICACIONS

Madrid, 22. — En rebre's a la Direcció de comunicacions notícies de la detenció de Navarrete la impremsa fou terrible.

Nicòlavia sospitava d'ell com a autor del crim.

Navarrete feia una vida bastant callada.

En aquests dies rebé algunes visites que no estranyaven llur companyia perquè de molt temps en rebia als passadissos i de diferents classes.

Dijous i divendres Sant no anà a l'oficina, però encara que no anés feia les dependències de les que tenen relació amb el públic ho era a la secció bancària.

Nicarretia, restant un permís dels seus superiors i ahir dilluns acudí a l'oficina amb l'esperança d'obrir-la.

NOTICIES DE L'ESTRANGER

França

TORNEIG D'ESCACS
París, 22. — S'ha organitzat un torneig internacional d'escacs a París, el qual se celebrarà els dies 12 al 20 de juliol pròxim.
Tots els estats inscrits als Jocs Olímpics poden participar.
Espanya ha tramès la seva adhesió. — Havas.

PELEGRINACIO A TERRA SANTA

Marsella, 22. — Entre els 250 pelegrins espanyols que marxen demà cap a Terra Santa, hi ha l'embaixador de França, marquès de la Torre de Mendocino, i secretari particular del Rei d'Espanya, acompanyat de la seva germana, la senyora de la Torre.

El marquès de la Torre dirigirà durant la guerra l'oficina d'informació que, per iniciativa del Rei d'Espanya, s'ocupa dels desapareguts francesos i de la defensa dels presoners de guerra francesos.

LA LLETJA DE BARTHOUS

París, 22. — Alguns periòdics estrangers han publicat informacions inexactes sobre el text de la lletja que el senyor Poincaré ha tramès al senyor Barthou relativa a l'informe dels perits.

Notícies d'origen autoritzat confirmen aquesta nit, la informació donada dissabte passat, sobre aquest assumpte per l'agència Havas.

En realitat la lletja és dividida en tres parts. La primera és una simple mostra de rebuda.

A la segona el senyor Poincaré declara que correspon a la Comissió de Reparacions el pendre, dintre del límit de les seves atribucions, les decisions que aconsella l'informe, després d'haver separat les resolucions que correspon adoptar als governs.

A la tercera part, el senyor Poincaré expressa que tan aviat com hagi adoptat la seva decisió la Comissió de Reparacions, s'entendrà amb els governs interessats pel que els ateny i amb l'esperit més conciliador, amb l'objecte d'assegurar l'execució del pla dels perits.

EN MARTINEZ VARGAS

París, 22. — Aquest matí, a la Facultat de Medicina, el doctor Martínez Vargas, rector de la Universitat de Barcelona, ha donat una conferència sobre els «Sindromes en els nens artístics».

ELS SUCCESOS DE NIÇA

Niça, 22. — Continuen les detencions a conseqüència de la col·lisió ocorreguda ahir entre feixistes i comunistes.

Italia

CONGRES COLONIAL

Roma, 22. — L'Institut Internacional Colonial ha inaugurat el seu Congrés avui en presència de totes les autoritats i d'una gran concurrència.

Els delegats estrangers, entre ells els d'Espanya, han assistit a l'acte. El Ministre de Colònies ha pronunciat un discurs. — Havas.

FEIXISTES DETINGUTS

Roma, 22. — Dintre de Pisa a «La

Tribuna» que, a conseqüència de l'assassinat del president de la Secció de Pisa, de la Federació del Llibre i d'altres greus successos esdevinguts a la dita població, el dia següent al de les eleccions, algunes persones notoriament conegudes per estar al davant de les Organitzacions feixistes de la província, inclosos ocupant elevades posicions socials, han estat detinguts.

Les dites detencions han produït excel·lent impressió a Toscana. — Havas.

CONGRES JURIDIC D'AVIACIO

Roma, 22. — A presència del senyor Mussolini, de les autoritats i d'altres personalitats s'ha celebrat al Capitoli la inauguració solenne del sisè Congrés Internacional Jurídic de l'Aviació, en el qual prenen part els representants de 27 Estats.

El senyor Mussolini ha pronunciat un discurs. — Havas.

Imperi Britànic

EL PRINCEP DE GALLES

Londres, 22. — Ahir a la tarda arribà a Londres procedent de Le Touquet, el príncep de Galles. — Havas.

LA CONTESTA ALS PERITS

Londres, 22. — L'Agència Reuter diu que el Govern anglès contestarà probablement dijous o divendres la comissió de Reparacions.

Es creu en els centres autoritzats de Londres que després d'aquesta treballa relacional amb l'informe dels perits, els aliats s'ocuparan sense tardança de temps d'altres qüestions importants i més urgents, deixant-se per a més tard l'estudi del referent a la qüestió de la seguretat.

Sobre d'una conferència interaliada o reunió de primers ministres, no se sap encara res.

Encara que es creï necessari una reunió d'aquesta naturalesa, és probable que, de totes maneres, no es celebri fins després de les eleccions franceses. — Havas.

L'EXPOSICIO DE WEMBLEY

Londres, 22. — Demà s'inaugurarà a Wembley l'exposició de l'Imperi britànic. Amb aquest motiu el rei Jordi pronunciarà un gran discurs. — Havas.

Irac

LA VOLTA AL MON AMB AVIO

Bagdad, 22. — L'aviador Mac Laren, que es proposa donar la volta al món, va sortir ahir al matí de Bagdad cap a Bushire. — Havas.

Rússia

TROTSKI TORNA AL COMISSARIAT

Londres, 22. — Comuniquen de Moscou que Trotski ha tornat a fer-se càrrec de la Comissaria de Guerra i Marina. — Havas.

Bulgaria

ACORD AMB ROMANIA

Sofia, 22. — La Comissió romànica ha signat un conveni relatiu a qüestions de jurisdicció i extradició entre Romania i Bulgaria. — Havas.

Turquia

LA TASCA DE L'ASSEMBLEA

Constantinoble, 22. — L'Assemblea Nacional d'Angora ha aprovat el pressupost per a 1934, i l'estatut orgànic de la República.

L'Assemblea començarà dijous les seves vacances, que duraran sis mesos. — Havas.

L'any nou xinès. - Arranjament dels comptes anuals. - Un dia que no hi ha enemics en tota la Xina. - Política xinesa - Euro-peus capturats pels lladres

Som a les acaballes de l'any, i l'última quinzena de la lluna, i això vol dir, significar que s'acosta la grossa festa nacional xinesa, la festa ideal per a tot bon xinès. El Govern de Pequín pren que n'ha estamperat arreu de la Xina, amonestant el poble perquè, deixant de banda els antics costums de celebrar l'acabament de l'any llunar, el substitueixi pel solar, o europeu, com diuen ells. El poble, però roman indiferent, o més ben dit, continua amb les seves, seguint la tradició dels avís que es perd en la insondable història del temps antic, que jo no sabia com dir, consistint en una posta groguenca i llefiscosa molt difícil de palir, sembrada de gloriols, és una menja ultra-excel·lent per a tot xinès, encara que els europeus no ens faci gaire goig.

Amb això arriba la vetlla de la festa. Els homes són de tornada amb els seus coberts o sense cobrir, però si no duen els cobraments, almeys molts porten, en canvi, els vestits esquitxats a grans gambades d'aquells. L'esperança de trobar els deutors encusats i «fai-xampar» al niu, dona als creditors una activitat i coratge que, comunicades a llurs cames, fan que aquestes tresquin amb moviment ràpid vers l'objectiu del seu viatge. Als deutors, en canvi, ja no és l'esperança la que els fa fugir, sinó el temor i angúnia que els causa la possibilitat d'ésser atrapat «en fragrança» i haver d'heure-se-les amb aquells murris, els quals, n'estan segurs, els exigitran tot el capital bestret amb un rídit fabulós del 30, 50, i de vegades fins al 100 per 100.

No sempre, però, tenen els deutors ni el temps ni l'oportunitat de pagar; més d'un cop succeeix que els dos «enemics» es troben cara a cara. Llavors la primera salutació que l'home de «peques» dirigeix a l'altra band, és per a recordar-li que entre tots dos existeixen relacions financeres que cal arranjari, puix que és arribada la temporada dels pagaments. Si l'altra resulta sense home de mal geni i mal pagador, els quals a Xina són legió, li negarà rotundament l'existència de tal deute, li dirà quatre fàstics barrets amb qualque frase de rellu, que obligaran a l'altra a bescanviar-li amb la mateixa moneda, contestant-li d'una manera no massa adequada, resultant-ne una acalorada disputa que no arriba fins a un dels beligerants gegul a terra amb el cap esbaldit.

Són diversos els pagans que durant l'última quinzena de la lluna dotzena s'han presentat a aquesta residència a cercar aquella medicina tan bona (sublimat corrosiu) per a curar-los els esborrons causats per qüestions «esqueres».

Deixem els homes enfemats a cercar «saques», i tornem-nos-en al poble. Totes les famílies estan atrefegades a fer els preparatius per a la gran diada que els ve al damunt; ningú està parat, tothom treballa. Els molins o moles asinaries rodren tot el sant die, movent tota mena de lleugues, empesos, quan manca un ruquet, per la mateixa mestressa de la casa ajudada per la mainada. Aquest poblet des d'on escric té un cens de 26 famílies, entre cristianes i paganes i compta amb una dotació de set no-homets asinals. Doncs bé: puc afirmar que durant l'última quinzena que m'ocupa no han romàs un moment païrs. No acabava una família de molir, que l'altra s'estava esperant per a prendre-li la feina de les mans. De la diversitat de farines, és clar que en surten altres tantes classes de men-

jar. De la farina de blat en fan pa i car al bany-maria, al qual, per economia, afegeixen farina de mill; en fan també fideus molt semblants als «macaroni», encara que sense arribar al sabor d'aquests. De la de faves n'agres, o més ben dit, del suc d'aquests, els xinesos, després d'alguns bullits, saben treure'n uns grans truites que s'assemblen, tant per la forma com pel color, a les calderades de sabó dels nostres paços i que nosaltres acostumem a nomenar formatge de faves. Una altra classe de menja preparen els xinesos, que els anomenen Kao, que jo no sabia com dir, consistint en una posta groguenca i llefiscosa molt difícil de palir, sembrada de gloriols, és una menja ultra-excel·lent per a tot xinès, encara que els europeus no ens faci gaire goig.

Amb això arriba la vetlla de la festa. Els homes són de tornada amb els seus coberts o sense cobrir, però si no duen els cobraments, almeys molts porten, en canvi, els vestits esquitxats a grans gambades d'aquells. L'esperança de trobar els deutors encusats i «fai-xampar» al niu, dona als creditors una activitat i coratge que, comunicades a llurs cames, fan que aquestes tresquin amb moviment ràpid vers l'objectiu del seu viatge. Als deutors, en canvi, ja no és l'esperança la que els fa fugir, sinó el temor i angúnia que els causa la possibilitat d'ésser atrapat «en fragrança» i haver d'heure-se-les amb aquells murris, els quals, n'estan segurs, els exigitran tot el capital bestret amb un rídit fabulós del 30, 50, i de vegades fins al 100 per 100.

No sempre, però, tenen els deutors ni el temps ni l'oportunitat de pagar; més d'un cop succeeix que els dos «enemics» es troben cara a cara. Llavors la primera salutació que l'home de «peques» dirigeix a l'altra band, és per a recordar-li que entre tots dos existeixen relacions financeres que cal arranjari, puix que és arribada la temporada dels pagaments. Si l'altra resulta sense home de mal geni i mal pagador, els quals a Xina són legió, li negarà rotundament l'existència de tal deute, li dirà quatre fàstics barrets amb qualque frase de rellu, que obligaran a l'altra a bescanviar-li amb la mateixa moneda, contestant-li d'una manera no massa adequada, resultant-ne una acalorada disputa que no arriba fins a un dels beligerants gegul a terra amb el cap esbaldit.

Són diversos els pagans que durant l'última quinzena de la lluna dotzena s'han presentat a aquesta residència a cercar aquella medicina tan bona (sublimat corrosiu) per a curar-los els esborrons causats per qüestions «esqueres».

Deixem els homes enfemats a cercar «saques», i tornem-nos-en al poble. Totes les famílies estan atrefegades a fer els preparatius per a la gran diada que els ve al damunt; ningú està parat, tothom treballa. Els molins o moles asinaries rodren tot el sant die, movent tota mena de lleugues, empesos, quan manca un ruquet, per la mateixa mestressa de la casa ajudada per la mainada. Aquest poblet des d'on escric té un cens de 26 famílies, entre cristianes i paganes i compta amb una dotació de set no-homets asinals. Doncs bé: puc afirmar que durant l'última quinzena que m'ocupa no han romàs un moment païrs. No acabava una família de molir, que l'altra s'estava esperant per a prendre-li la feina de les mans. De la diversitat de farines, és clar que en surten altres tantes classes de men-

jar. De la farina de blat en fan pa i car al bany-maria, al qual, per economia, afegeixen farina de mill; en fan també fideus molt semblants als «macaroni», encara que sense arribar al sabor d'aquests. De la de faves n'agres, o més ben dit, del suc d'aquests, els xinesos, després d'alguns bullits, saben treure'n uns grans truites que s'assemblen, tant per la forma com pel color, a les calderades de sabó dels nostres paços i que nosaltres acostumem a nomenar formatge de faves. Una altra classe de menja preparen els xinesos, que els anomenen Kao, que jo no sabia com dir, consistint en una posta groguenca i llefiscosa molt difícil de palir, sembrada de gloriols, és una menja ultra-excel·lent per a tot xinès, encara que els europeus no ens faci gaire goig.

Amb això arriba la vetlla de la festa. Els homes són de tornada amb els seus coberts o sense cobrir, però si no duen els cobraments, almeys molts porten, en canvi, els vestits esquitxats a grans gambades d'aquells. L'esperança de trobar els deutors encusats i «fai-xampar» al niu, dona als creditors una activitat i coratge que, comunicades a llurs cames, fan que aquestes tresquin amb moviment ràpid vers l'objectiu del seu viatge. Als deutors, en canvi, ja no és l'esperança la que els fa fugir, sinó el temor i angúnia que els causa la possibilitat d'ésser atrapat «en fragrança» i haver d'heure-se-les amb aquells murris, els quals, n'estan segurs, els exigitran tot el capital bestret amb un rídit fabulós del 30, 50, i de vegades fins al 100 per 100.

No sempre, però, tenen els deutors ni el temps ni l'oportunitat de pagar; més d'un cop succeeix que els dos «enemics» es troben cara a cara. Llavors la primera salutació que l'home de «peques» dirigeix a l'altra band, és per a recordar-li que entre tots dos existeixen relacions financeres que cal arranjari, puix que és arribada la temporada dels pagaments. Si l'altra resulta sense home de mal geni i mal pagador, els quals a Xina són legió, li negarà rotundament l'existència de tal deute, li dirà quatre fàstics barrets amb qualque frase de rellu, que obligaran a l'altra a bescanviar-li amb la mateixa moneda, contestant-li d'una manera no massa adequada, resultant-ne una acalorada disputa que no arriba fins a un dels beligerants gegul a terra amb el cap esbaldit.

Són diversos els pagans que durant l'última quinzena de la lluna dotzena s'han presentat a aquesta residència a cercar aquella medicina tan bona (sublimat corrosiu) per a curar-los els esborrons causats per qüestions «esqueres».

Deixem els homes enfemats a cercar «saques», i tornem-nos-en al poble. Totes les famílies estan atrefegades a fer els preparatius per a la gran diada que els ve al damunt; ningú està parat, tothom treballa. Els molins o moles asinaries rodren tot el sant die, movent tota mena de lleugues, empesos, quan manca un ruquet, per la mateixa mestressa de la casa ajudada per la mainada. Aquest poblet des d'on escric té un cens de 26 famílies, entre cristianes i paganes i compta amb una dotació de set no-homets asinals. Doncs bé: puc afirmar que durant l'última quinzena que m'ocupa no han romàs un moment païrs. No acabava una família de molir, que l'altra s'estava esperant per a prendre-li la feina de les mans. De la diversitat de farines, és clar que en surten altres tantes classes de men-

jar. De la farina de blat en fan pa i car al bany-maria, al qual, per economia, afegeixen farina de mill; en fan també fideus molt semblants als «macaroni», encara que sense arribar al sabor d'aquests. De la de faves n'agres, o més ben dit, del suc d'aquests, els xinesos, després d'alguns bullits, saben treure'n uns grans truites que s'assemblen, tant per la forma com pel color, a les calderades de sabó dels nostres paços i que nosaltres acostumem a nomenar formatge de faves. Una altra classe de menja preparen els xinesos, que els anomenen Kao, que jo no sabia com dir, consistint en una posta groguenca i llefiscosa molt difícil de palir, sembrada de gloriols, és una menja ultra-excel·lent per a tot xinès, encara que els europeus no ens faci gaire goig.

Amb això arriba la vetlla de la festa. Els homes són de tornada amb els seus coberts o sense cobrir, però si no duen els cobraments, almeys molts porten, en canvi, els vestits esquitxats a grans gambades d'aquells. L'esperança de trobar els deutors encusats i «fai-xampar» al niu, dona als creditors una activitat i coratge que, comunicades a llurs cames, fan que aquestes tresquin amb moviment ràpid vers l'objectiu del seu viatge. Als deutors, en canvi, ja no és l'esperança la que els fa fugir, sinó el temor i angúnia que els causa la possibilitat d'ésser atrapat «en fragrança» i haver d'heure-se-les amb aquells murris, els quals, n'estan segurs, els exigitran tot el capital bestret amb un rídit fabulós del 30, 50, i de vegades fins al 100 per 100.

No sempre, però, tenen els deutors ni el temps ni l'oportunitat de pagar; més d'un cop succeeix que els dos «enemics» es troben cara a cara. Llavors la primera salutació que l'home de «peques» dirigeix a l'altra band, és per a recordar-li que entre tots dos existeixen relacions financeres que cal arranjari, puix que és arribada la temporada dels pagaments. Si l'altra resulta sense home de mal geni i mal pagador, els quals a Xina són legió, li negarà rotundament l'existència de tal deute, li dirà quatre fàstics barrets amb qualque frase de rellu, que obligaran a l'altra a bescanviar-li amb la mateixa moneda, contestant-li d'una manera no massa adequada, resultant-ne una acalorada disputa que no arriba fins a un dels beligerants gegul a terra amb el cap esbaldit.

Són diversos els pagans que durant l'última quinzena de la lluna dotzena s'han presentat a aquesta residència a cercar aquella medicina tan bona (sublimat corrosiu) per a curar-los els esborrons causats per qüestions «esqueres».

Deixem els homes enfemats a cercar «saques», i tornem-nos-en al poble. Totes les famílies estan atrefegades a fer els preparatius per a la gran diada que els ve al damunt; ningú està parat, tothom treballa. Els molins o moles asinaries rodren tot el sant die, movent tota mena de lleugues, empesos, quan manca un ruquet, per la mateixa mestressa de la casa ajudada per la mainada. Aquest poblet des d'on escric té un cens de 26 famílies, entre cristianes i paganes i compta amb una dotació de set no-homets asinals. Doncs bé: puc afirmar que durant l'última quinzena que m'ocupa no han romàs un moment païrs. No acabava una família de molir, que l'altra s'estava esperant per a prendre-li la feina de les mans. De la diversitat de farines, és clar que en surten altres tantes classes de men-

passat l'any? «L'hem passat bé. No és lícit conestiar altrament: una contestació negativa creuen els xinesos que els aportaria un sens fi de desgràcies.

A Xina, i parlo dels pobles petits, no s'alen a passar els quinze dies primers de l'any; no hi ha teatres, ni cinematògrafs, ni cafès, ni tavernes, ni cap mena de lloc d'esbarjament, i és per això que, no sabent com passar el temps, es llancen en cos i ànima al joc de «lan-queues».

L'última manifestació de les festes és el quinze de la lluna, el qual consisteix com a dia primer, a en-zar alguns coets, encendre els bastonets d'encens i les llanternes davant dels portals, i que també a quell-dia es tira carn a l'olla... i fins l'any que vé.

La política xinesa roman estacionària, com sempre si és que no recull; i, com sempre semblant una troca de plèna de caps. El president no sap com fer-ho, ni on cercar el personal apte per als ministèris.

Al nord de residència a Mukden, hi ha el War Lord, una espècie de lleonot amb les urpes ben afilades per a heur-se-les, quan s'ha hora, amb l'algot de Lao yang, el general U pei fu.

Al sud tenim Sue ya tsen, amb el seu raquíu govern independent de Pequín, cercant canals per a continuar la guerra contra el nord, sense que ningú l'hi faci gaire cas. Les dues províncies de Kiang si i Txe kiang, fent preparatius per a escometre's mutuament, per qüestions que ningú capexa. La província del Hu nan, declara que no té res que veure amb el govern de Pequín, co que en altres termes vol dir que es declara independent. Metentant el general U pei fu, no s'hi ven de deina a revisar les notes de protesta que li dirigeixen els consells europeus, pels mals tractes de que són objectes els estrangers per part dels revolucionaris del territori a ell encomanat.

Arreu de la Xina moviments parcials de revolució per part dels soldats. La causa havem de cercar-la a l'incompliment de part del Govern, de la paga de la soldada; els soldats revolucionaris perquè estan tips d'esperar la paga tantos vora-dies promesa, que mai no els arriba. És clar que la soldada que no poden exigir del govern l'exigixen del poble ciutadà. Si aquests ex-soldats o revolucionaris, acomplint l'objectiu que els ha dut a la revolta, desitgen tornar a les files regulars, es dediquen abans a la caça d'estrangers, amonçant el govern de fer-ne una penjairella si no els admet al cop a la milícia regular. És aquesta una estratagema que els dona magnífics resultats. Per causa d'això sovintegen tant d'un quant temps ençà, els atracaments i emprovements d'estrangers.

Llegeixo a «L'Echo di tien tsin» que M. Thompson, metge, ha estat capturat pels revolucionaris.

En el mateix diari d'igual data, veig que M. Sumner, titllat, missió neri americana, ha sigut pres pels lladres.

Una mica més avall del mateix periòdic llegeixo que a M. Sotnians, ciutadà alemany, li ha capit la mateixa desgràcia.

El «Bullietin des catholiques de Pequín» del corrent més de febrer porta la tràgica mort del missioner catòlic belga, assassinat bàrbarament per la soldadesca, a la seva pròpia residència. Un missioner de menys aci a la terra, i un interessor més prop de Den Nostre Senyor, que pregarà per la conversió dels xinesos!

FR. FRANCESC PONS, o. f. m. Mis. Ap.

You fan l'ou, 30 de febrer de 1934.

Estats Units

L'AFER DE LES REPARACIONS

Nova York, 22. — Dintre dels diaris que els circols financers de la capital es mostren satisfets i comenten favorablement la notícia circulada ahir, segons la qual un conseller fi-nancier americà havia estat encarregat a París de seguir de prop l'aplicació de les conclusions dels dos Comités de tècnics.

Aquest conseller financer representaria els Estats Units a títol oficiós. En ésser coneguda ahir aquesta notícia, produí una impressió favorable arreu, especialment a Borsa, on, des del començament de les operacions bursatils, es féu el canvi amb França a 630. — Havas.

ELS ATTEMPTATS DE NOVA YORK

Jacksonville (Florida), 22. — Es creu que ha estat detinguda la dona de cabells curts i el seu company, la detenció dels quals fou decretada amb motiu de l'atemptat comès a Nova York, en ple dia. — Havas.

ELS DARRERS DIES DE LA DUSE

Pittsburg, 22. — Se sap que Eleonor Duse no sortirà de dues setmanes ençà de l'habitació de l'hotel on ha mort, degut a la «influença» que sofria. La mort s'esdevingué a dos quarts de tres d'ahir a la tarda.

La gran actriu portava a cap, en l'actualitat, una tournée pels Estats Units. — Havas.

LA UNIO INTERPARLAMENTARIA

Washington, 22. — El Senat ha demanat al president Coolidge que inviti la Unió Interparlamentària a celebrar a Washington la seva Assemblea de 1935. — Havas.

ELS COMPRADORS DE MAROS

Nova York, 22. — Segons el coronel Avres, conseller tècnic del primer Comitè de perits que presidí el general Dawes, i que acaba de tornar a Nova York, els Estats Units adquiriran marcs per valor de 800 milions de dòlars.

El coronel Dawes ha afegit que tal era el que dels llibres de les cases de bona moneda podien deduir-se. Els especuladors en marcs eren un milió entre tot el món, i la xifra que han perdut pot calcular-se que puja a dos mil milions de dòlars. — Havas.

DISCURS DE COOLIDGE

Nova York, 22. — En un discurs que ha pronunciat en el banquet de l'Associació Express of America, el president senyor Coolidge, ha declarat que quan s'establirà un reglament definitiu sobre les reparacions alemanyes, seguirà la convocació d'una Conferència per a estudiar una nova limitació dels armaments i la modificació de la llei internacional, a fi d'eliminar la càrrega dels armaments militars.

Ha dit també que la conferència de Washington ha deixat sense solució les qüestions dels submarins, i de les forces aèries i terrestres, però que la confiança concedida per les altres potències a Amèrica, autoritza aquest país per a prendre la direcció d'un moviment a favor de la solució de les dites qüestions.

El senyor Coolidge ha proclamat la importància de l'informe del Comitè Dawes i ha manifestat que creu que els Governos interessats confidenciaran el dit informe com un mètode pel qual es pot arribar a solucions estables del problema de les reparacions, la qual cosa portarà amb si la restauració d'Alemanya i permetrà que es faci el major nombre de pagaments possible a les altres nacions.

El senyor Coolidge ha afegit que el capital privat americà contribuirà a l'emprestí alemany.

Finalment ha dit que espera que el restabliment de les condicions normals a Europa ajudarà i facilitarà el comerç americà, principalment en el que es refereix als productes agrícoles.

Ha repetit igualment que aprova el Tribunal Permanent de Justícia Internacional. — Havas.

Nova York, 22. — En el discurs del president senyor Coolidge, aquest ha declarat que considerava la negativa dels Estats Units d'adherir-se al Pacte de la Societat de Nacions, com una decisió definitiva.

Parlant de la qüestió dels deniers, el senyor Coolidge ha recordat que el Govern ha rebutjat sempre el discutir en una Conferència internacional, però que això no signifia que es negui a facilitar un reglament dels problemes europeus, a condició de no ésser barrejat en controvèrsies purament polítics.

Ha afegit que el recent informe dels perits constitueix el pas més important donat des de l'armistici vers una solució pacífica.

El senyor Coolidge s'ha felicitat que els aliats hagin aconseguit una resolució del dit informe i que Alemanya hagi expressat el seu desig de còoperar al pla.

Per altra part, sense voler proposar una fórmula que garantís la pau del món, el senyor Coolidge creu que seria profitós celebrar Conferències internacionals amb freqüència. — Havas.

Egipte

EL RAID LISBOA-MACAO

El Caire, 22. — Els dos aviadors portuguesos que intenten el raid Lisboa-Macao, han arribat a aquesta ciutat, procedents de Trípoli. — Havas.

ZAGLUL A LONDRES

El Caire, 22. — Es diu que sembla que Mac Donald ha invitat el cap del Govern egipci Zaglul Balra, perquè vagi a Londres durant l'estiu, amb l'objecte d'entaular determinades negociacions. — Havas.

Mèxic

FI DE LA REBEL·LIO

La Veu de Catalunya

DIARI NACIONALISTA CATALA D'AVISOS I NOTICIES

Dimecres, 23 d'abril de 1924

PER CAUSES ESTRANYES A LA VOLUNTAT NOSTRA, NO PODEM PUBLICAR AVUI L'ARTICLE DE FONS QUE TENIEM PREPARAT

Aquest número

de

LA VEU DE CATALUNYA

ha estat passat

per la

prèvia censura militar

Sant Jordi

Patró de Catalunya

Aquest gloriós cavaller, màrtir, patró de totes les terres catalanes, nascut a Capadòcia, antiga regió de l'Àsia, fill d'una família rica que es distingia tant per la seva noblesa com per la seva fe a seguir les doctrines de Jesucrist, Senyor Nostre.

L'Església el recorda i celebra la seva festa el dia vint-i-tres d'abril, que s'escau l'aniversari del seu màrtir i mort, esdevingut allà en les darreries de la tercera centúria, essent un dels primers màrtirs del cristianisme, a qui els grecs anomenen, per excel·lència, el gran màrtir.

La distinció i qualitat del jove Jordi el portaren a la professió de la carrera de les armes, arribant a ésser distingit oficial de l'exèrcit de l'imperi romà. Ben disposat sempre, amb animada valentia, al poc temps es guanyà la gràcia de l'emperador Dioclecià, que li donà una companyia, nomenant-lo el seu mestre de camp, així com moltes altres distincions i mèrits que va fer-li.

Seguidament veia l'emperador acreditat el seu bon enyor amb l'elecció que havia fet del seu nou oficial, per la gallardia i mesurada prudència de portar les tropes que li tenien confiança. Cada dia veia l'emperador noves proves de valor i estima en la persona del seu nou oficial, tenint projecte de confiar-li nous càrrecs i atorgar-li nous fensors, quan l'indigne Jordi començà a descobrir que d'algun temps es tramava una nova batuda contra els cristians.

Des d'aleshores l'oficial Jordi, que tenia una vint anys, va considerar-se ja com una víctima destinada al sacrifici, i es disposà per a l'exercici de les més heroiques virtuts. Era del Consell de l'emperador, i considerà que d'un moment a l'altre havia de donar proves de la seva fe i explicar els seus sentiments religiosos. Fèu la renúncia de sos béns, abans de fer-la de la seva vida. I ben disposat entrà a la sala del Consell, on l'emperador havia disposat el projecte d'exterminar tots els cristians, amb la ferma aprovació de tots els consellers. Causant-los sorpresa i admiració l'actitud del nostre Sant, que amb respectuosa valentia demanava a l'emperador clemència per als cristians, demanant-li que es dignés revocar els seus edictes, i fent dels perseguits una discreta i brillant apologia, hi bagué dins el Consell un moment d'admiraació en escoltar la paraula del jove oficial, suspensió que per un moment les fúries passions dels consellers en el projectat extermini de cristians.

Més admirat que els altres, l'emperador nomenà un consell per a pactar amb el defensor de la gent cristiana.

Les exhortacions de Sant Jordi convertiren molta gent. El Sant fou martiritzat i empresonat; i miraculosament sanades les ferides ocasionades pels seus salons.

Digueu a l'emperador que fos portat al temple a veure aquells déus, als quals la Majestat imperial volia que s'ofertés sacrifici. Accedí Dioclecià, creient que havia abjurat el jove oficial. Hi fou acompanyat amb presència de nombrosos poble. I en veure l'estàtua d'Apolló, en lloc de retrèdre d'homenatge a la mitològica divinitat, l'abominà, dient-li que sols era Déu l'omnipotent creador de cels i terra; que era l'únic veritable el que ell adorava. I en dir això, fent el senyal de la Santa Creu, en mig d'un fort estrèpit i d'un infernal soroll, caigueren a trossos totes les figures que allí hi havia, quedant tot allò un desfet.

En assabentar-se del succés Dioclecià (1), manà tot seguit decapitar l'oficial Sant Jordi, el dia 23 d'abril de l'any 306.

No triga gaire a estendre's el culte

I tan íntimament queda Barcelona identificada sota tots conceptes amb el Sant cavaller, pels fets i idealitzacions que li guanya, que cal recordar una i altra prou valuosos. Que amb les quatre barres de Sang, i la Creu de Sant Jordi, es formen les armes i l'escut de la nostra estimada ciutat, cap i casal del Principat de Catalunya.

Que Sant Jordi la guardi molts anys com va fer-ho a la seva terra, lluitant-la dels mals de la impietat i de la idolatria.

JOAN BARTA

(1) L'any 304, Valeri Aureli Dioclecià, començava son govern en l'imperi de Roma. Dos anys més tard, s'hi associava Aureli Valeri Maximà Herètic, i ambdós abdicaren en un mateix dia. Aquest va succeir l'any 311. Entrà Constantí i en 313, Constantí, el Gran, qui als dos anys, donà la pau a l'Imperi.

Robí d'abril

Glòries cristianisme Georgius, victor exultat in celis.

(Invit: ex officio, h. d.)

Jordi el gloriós atleta de Crist, gaudeix victòries en els cels.

Cobert amb la seva armadura brillant, muntat en ràpid i briós corser, agraciat i ple de gentillesa, jove i noble, travessant amb la llança el drac llegendari, se'n presenta avui el gloriós Sant Jordi, com el valent i esforçat campió del Crist resuscitat, ha dit molt bé Dom Guéranger.

Sant Jordi, perfumat de roses arienesques, rodejat de primeres civells, invictat màrtir de Crist, triomfant amb el triomf de l'atletisme cristià, amb diria el doctor Torres, revestit amb la púrpura de llur pròpia sang, se'n presenta com el robí preat d'aquest mes primaveral.

«Sant Jordi», és, per a nosaltres, triplement interessant, car podríem considerar-lo sota el càrrec llegendari, històric-reclut i a quíntic. Di Di.

No pretenc descaisar la aquesta trilogia, que s'estendria a les mores mans i potser altres mans mestres hagin com cal tractat.

Jatsia, qualque cosa podríem dir-ne, si més no, com a fervent homenatge al cavaller vencedor del drac, humil màrtir del Crist benivolent patró de Catalunya.

La llegenda ens parla d'un valent cavaller de terres d'Orient, als primers segles del cristianisme, el qual, amb l'esforç del seu braç potent que manjava llança invicta, matà un drac gegant que tenia empresonada una formosa princesa.

La iconografia d'influència bizantina així l'ha presentat sempre. «Va a peu o a cavall—diu mossèn Gudiol, referint-se a la nostra terra—amb un escut serrat d'una creu d'armadura de cavaller, venent i matant el drac. En memòria de la filla del rei per el al·lèria, és veu la princesa agnollada, mentre els seus pares contempen l'esforç del Sant, des del cim d'una torre.» (Arqueol. p. 549).

Aquest simbolisme es funda molt raonablement en la lluita formidable sostinguda per Sant Jordi contra el drac infernal, que el drac infernal, com el drac infernal, al qual vanc morint, començant la vida veritable, com creiem els cristians, i al·lèria l'emperador d'Alexandria, esposa de Dioclecià, la qual, en convertir-se, morí també màrtir del Crist.

L'etimologia del nom Jordi, en grec «Georgios», pot significar (diu Leopold) terran col·lo, lucum facio, o sia terra ben conrada que dona abundos fruit, i certament que li escatí aquest nom al gloriós Sant Jordi, no perquè fos terrassa, puix les actes dels màrtirs i les llibres del Breviari, ens parlen de que era fill d'una noble família de Capadòcia (Asia Menor), de la qual rebé cristiana educació; sinó perquè, diu el Breviari, com a bon pagès contra el camp de la seva ànima amb els exercicis d'una vida fortament espiritual.

Era ben jove, i la tenia l'important càrrec tribunic de la tropa imperial en temps de Dioclecià, del qual fou una de les primeres víctimes en la gran persecució de Nicomèdia.

Sant Jordi ha sigut tot temps un sant simpàtic, i, per tant, popular, sobretot en les èpoques cavalleresques de l'edat mitjana.

Un antic himnari dels grecs invita a celebrar festes i alegrar la gloriós resurrecció del Senyor i ensenya l'esplendenta memòria del màrtir Jordi-príncep dels atletes cristians.

Sant Pere Damí, escriptor litúrgic de la segle IX, té uns formosos llibres de la festa d'aquest Sant i l'anomena «gemma preada de l'aurífera corona del temps pasqual».

Moltes regions cristianes i principals el tenen per patró i fins una regió sencera, l'antiga Ibèria i actual «Geòrgia» al sud de Rússia, porta el seu nom; l'Anglaterra és la capdavantera en la devoció al Sant, i un ordre militar de l'alemanya el té per especial advocat; els grecs l'anomenen el «gran màrtir», i els creients li atorguen gran veneració, car és el que, com Sant Sebastià, l'únic patró dels guerrers cristians.

Ben sabut és que amb l'any corona d'Aragó l'escollí també com a protector i signe i és avui el patró del principat de Catalunya, la qual en el Palau de la Generalitat li bastí al segle XV una capella reial, que si no és un temple gran, és en veritat una gran obra d'art veritable filigrana gòtica per tal de sacrificar més que per mans d'homes fabricada.

Conten que el valerosos confessor de Crist representava amb entesa la ferotge crueltat de Dioclecià: «Recorda't que hi ha un sol Déu veritable i aquest és el Déu dels cristians: A quants de nosaltres no podrà dir el mateix, el Sant Patró de la nostra terra... Tu, cristià i català que fieses el genoll davant del vesell d'or, i el dimer ne ton Déu, o huiques els pliers d'ells de la deessa Venus: o fiesclavitz la moda i li reis pletisla incoindional: mira el que et diu Sant Jordi, el gran màrtir de Crist, el volgut i venerat Patró nostre—Sols hi ha un sol Déu veritable i aquest és el meu Déu i el teu Déu, al qual he servit fidel i m'he fet gran: imita'm».

Excels màrtir de Crist, l'únic victoriós del drac, lluitant des de l'eterna victòria del dimer ne ton Déu, per tal que siguem cristians pràctics, i catalans de ciutadania exemplar, dignes de gaudir com vós, un dia, l'exultació eterna del Crist.

Robí d'abril, ben haja qui així com a gemma preciosa us sap trobar.

MIQUEL ANGEL, Pure.

Polítiques

LA COOPERACIÓ ECONOMICA DELS ESTATS UNITS

Sota l'epígraf d'«El capital yanqui està disposat a col·laborar en la colonització interior de l'Espanya» diu el Liberal, de Bilbao:

«No hay mal que por bien no venga. Norteamérica nos ha trameado el imperio colonial. De aquella lucha nació una relación entre españoles y yanquis. El conocimiento de la tradición en comprensión de las riquezas de España. Las cosas en tal forma el capital norteamericano, que a pocas facilidades que se le den vendrá aquí a col·laborar en la colonización interior. El embajador de Washington en Madrid ya se ocupa con toda diligencia de este interesante asunto, y los capitalistas norteamericanos tienen con devoción la bandera industrial de la Embojador. Un periódico yanqui acoge con júbilo la rebosante este entusiasmo en la caritativa información que a seguida verá el curioso lector. Extinguidos ya los recelos de ellos y restañada ya nuestra herida, resuelta en amistad internacional la campaña de Cuba y Filipinas, de aquí como habla de la colonización interior de España. La Prensa, de Nueva York.

«El embajador de los Estados Unidos en Madrid, Mr. Alexander P. Moore, pasa los últimos días de una corta visita a su patria en el Hotel Ritz. Embarcará el próximo sábado para España, después de una temporada de constantes agasajos en Washington. Palm Beach, Pittsburgh i Nueva York. El diplomático protocolar de la corte yanqui ha sido aquí, en muy pocas semanas, además, hombre de sociedad «honrado» por todas partes, «businessman» que estudia importantísimos aspectos de la penetración de grandes Empresas americanas en países extranjeros, y un buen y entusiasta americano, que se goza en su estancia en la patria al cabo de una residencia extranjera.

Mister Moore no oculta su simpatía por España, por España, España, resuelto, comunicativo y cordial. Tiene la mundanidad de un «clubman» que quita frialdad a su trato a fuerza de espontaneidad y franqueza. Es de palabra fácil, ingenio despiertísimo y una característica desnudez de argumento y expresión cuando aborda un tema le interesa. Es diplomático a la moderna, que no cree en misterios o vaguedades, sino en la virtud de la claridad, inteligencia y la libre discusión de las situaciones; Mr. Moore responde a las consultas.

El embajador habla sin temor y sin indiscreción. Cuando no cree deber afirmar algo, pasa sobre el tema o lo elude con una excusa cordial. Pero, para españoles, el embajador yanqui, poco que elude. No oculta su entusiasmo por la vida patria que tan gratamente le recibiera. Se expresa con vehemente admiración sobre la personalidad del rey Alfonso. «Es el hombre de Estado más sagaz, moderno e inteligente de Europa», afirma. Y a flor de relatos que revelan la frecuencia y cordialidad de sus entrevistas con el monarca, el diplomático de la vea el interés del rey por lo que en los Estados Unidos, por el desarrollo de las formidables fuerzas económicas, por su organización interior y sus problemas. Don Alfonso conoce al país perfectamente, da el valor que tiene a su opinión, y al apreciar personalidades y juicios de los de aquí sobre España y su Gobierno, no ha sido cuando menos ha demostrado su inteligencia y su gran interés por el acercamiento hispanoamericano.

Mister Moore ha adquirido un espléndido conocimiento de España en su estancia allí. Dice que es enormemente rica por su subsuelo, y que sus riquezas se multiplicarán a medida que se modernice e intensifique la producción.

Mister Moore ve este desarrollo en la cooperación de americanos y españoles. El americano trae España a compartir con el español el resultado de su trabajo, sus conocimientos y sus capitales en las justas proporciones que demandan las imposiciones de la realidad y el espíritu práctico, base de toda empresa fructífera. El embajador, con claridad de expresión y de criterio, se declara en favor de la penetración de la Península por las grandes Empresas de los Estados Unidos, que van a llevar allí organización, experiencia, recursos capitales.

Menciona la exclusión de España de Empresas como el American Express y la Agencia Cook, que determinan en seguida una gran corriente de turismo hacia la Península. Otras Empresas americanas se han en tratos para instalarse allí, y el embajador no oculta su profunda convicción de que, en condiciones a determinarse, pero inherentes a la naturaleza de los negocios, España se beneficiará enormemente abriendo sus puertas a este concurso práctico de los Estados Unidos.

Van ya muchos americanos a la Península; pero Mr. Moore ve la creciente masa de ellos que cuando en día en día. Señala los progresos realizados ya en todo el país en la lucha moderna e insiste en que es necesario a todo trance el concurso de los de afuera. El ejemplo de Francia, que recibe a los americanos y beneficia de las facilidades que ha dado a sus Empresas, aparece como ejemplo a España de la propaganda de sus técnicas, que aprovechen la situación a costa de España.

Mister Moore, en fin, mientras fiscaliza el embalaje de una magnífica victoria, de caja tallada con aplicaciones, que ofrecerá a la reina Victoria, se extiende en comentarios sobre sus observaciones españolas. Ha informado allí con personalidades de la vida política y de la vida económica española. Ha obtenido un conocimiento íntimo de la situación, de la actualidad, y es optimista, profundamente optimista. El pueblo le merece elogios sin reserva i la cordialidad general le han ganado a tal punto, que el embajador, convertido aquí en propagandista, desinteresado, ha insistido porque grandes americanos de renombre universal, que ya tienen interés en la Península, vayan personalmente a recorrerla.

Porque el honorable Alexander P. Moore, representante diplomático de los Estados Unidos en Madrid, es un entusiasta, cordial y práctico amigo de España, que quiere servirlo lo mejor que sabe y puede, y puede y sabe mucho.

También es interesante el título bajo el que La Prensa, de Nueva York, publica la precedente información. La recia tierra de España guarda los

tesoros de Aladino. Tal es el cartel de aquel reportaje semidiplomático. La última maravillosa descubridora de riquezas: Cuba y Filipinas. Ahora España surge como un cuento de Las mil y una noches en la imaginación yanqui. Bueno es que el mundo aprecie nuestros tesoros.

EN SALA JA ES IMMORTALITZAT

Dimecres, a la Plaça de Castellbisbal hi hagué una festa a càrrec dels vells amics polítics d'En Sala, amb motiu de posar-se el seu nom a la dita plaça.

EL BARO DE VIVER NO VOL RES AMB LA PREMSA

Ahí a la tarda, els reporters que fan informació, al Palau de la Generalitat, demanaren parlar amb el baró de Viver.

El senyor Ventalló entrà al despatx del president accidental per a traduir el missatge, i als pocs moments sortia d'ell.

«El baró m'ha dit, que no té res a manifestar-hi».

DE L'AJUNTAMENT DE TARRAGONA

La comissió permanent de l'Ajuntament de Tarragona es reüní ahir al vespre. Assistí una comunicació del regidor senyor Enric Ventosa i Pascual, renunciant el càrrec per incompatibilitat.

El senyor Regi llegí la seva anunciada moció.

En conjunt, no es prengué cap acord d'importància.

Ja no hi assistiren tots els tinentes d'alcalde i el públic el formaven 7 o 8 persones.

D'ací pocs dies es reunirà l'Ajuntament en pla per a resoldre la dimissió del senyor Ventosa.

ELS ARQUITECTES PROTESTEN

Per l'Associació d'Arquitectes de Catalunya s'han cursat els telegrams següents:

President Diputació Provincial de Girona. — Associació Arquitectes Catalunya protesta energicament acord supressió plaça arquitecte provincial contrària disposicions legals vigents, i anuncia trametiment recurs. — President, Madorell Rius.

Governador civil de Girona. — Associació Arquitectes Catalunya crida atenció V. E. sobre acord de Diputació supressió plaça arquitecte provincial. — President, Madorell Rius.

EL PARTIT DEL TREBALL

El propagandista dels Sindicats Lliures, Lluís Lliteras, ha declarat, a Oviédo, que havia desistit d'una conferència pública al darrer disabte en la dita ciutat, per a demanar controvèrsia sobre un tema molt interessant, al secretari de la Unió General de Treballadors, senyor Largo Ceballos.

El tema de la dita discussió pública hauria estat la formació del partit del Treball a Espanya.

Lluís Lliteras ha dit, referint-se a l'eventualitat:

«Jo, sindicalista abus que res no tindria cap inconvenient a formar un gran partit del Treball, per tal que els diversos sectors del proletariat acudissin amb la mateixa bona fe i noblesa de mires».

GESTIONS INFUERTUOSAS

Una comissió de l'Associació de la Premsa de Reus ha fet gestions, a Tarragona, per la llibertat de l'exdirector de «Foment», senyor Roca, pres a la presó de la dita capital.

També en el mateix sentit realitza gestions prop del general Primo de Rivera, en ocasió de la seva estada a Reus.

Aquestes gestions no han donat, per ara, cap resultat satisfactori.

EN LLIBERTAT

Dimarts fou posat en llibertat el sindicalista Manuel Buacosa, redactor de «Solidaridad Obrera», que es trobava detingut governativament.

EL COMTE DE ROMANONES

En un petit salt, intervingut per la censura, diu «El Sol», de Madrid:

«El comte de Romanones està rebent moltes visites de dirigents polítics i de altres personalidades de diversos partits».

«Diario Universal», al dar cuenta del regreso del jefe de los liberales a Madrid, dice: «El conde de Romanones viene muy satisfecho de su viaje, en todos sentidos».

L'AJUNTAMENT DE CANET DE MAR

Es diu que l'Ajuntament d'aquesta vila sofrirà una nova modificació del personal regidor, es parla de la incompatibilitat del batlle, el qual figura com a gerent i propietari d'una Central Elèctrica que té la contracta de la llum pública de la vila. També hi ha un regidor que no sap llegir ni escriure, i per tant, és incompatible amb aquell càrrec; després, un altre, En Joaquim Rovira, s'assegura que ha presentat la renúncia, i finalment, sembla que en constituir l'Ajuntament va ésser nomenat un regidor més, i ara, naturalment, sobra.

Per totes aquestes raons, un hom, diu, o sap, que hi haurà modificació a l'Ajuntament.

LES AVENTURES POLITIQUES DE LA UNIÓN MONARQUICA NACIONAL

Retallam de «Las Noticias»:

«Según informes que tenemos por fidedignos, en la presente semana se disolverá la agrupación política Unión Monárquica Nacional, incorporándose a algunas de sus elementos a la nacional Unión Patriótica, y constituyendo los otros un nuevo partido que se denominará probablemente Acción Democrática Española».

Sembla, doncs, que la «U. M. N.» es prepara per a totes les contingències. Amb la corresponència de la «Unión Patriótica» a Catalunya, podrà servir la política del Directori. Amb l'«Acción Democrática Española» podrà servir la política del senyor Albi.

L'AJUNTAMENT D'ARENYS DE MAR

Retallam de «La Publicitat»:

«En Felip Ferrer i En J. Riera, d'Arenys de Mar, han dimissit el càrrec de regidors de l'Ajuntament d'aquesta vila, per al qual havien estat nomenats dretament».

Per substituir-los, han estat nomenats En J. Roselló, fabricant de «planilles», i En J. Xicoy, pagès».

LA «UNIÓN PATRIÓTICA»

En un article molt mutilat per la censura, diu el «vall» «Brusi»:

«El timbre de alarma que ha desenvolupat els homes del antic règim ha sigut el anunci de la formació del llatamado «Partido de Unión Patriótica», acerca del cual emitimos nuestro juicio en anterior artículo».

«Como antes copiamos en el «vall», ahora la hemos dado en copiar de Italia. Mussolini tiene un partido incondicionalmente suyo: por que no ha de tenerlo el general Primo de

Demà, dijous,

La Veu de Catalunya

inicià la publicació d'una nova sèrie d'articles del nostre il·lustre col·laborador

En Francesc Cambó

Aquesta nova sèrie d'articles tractarà de

El «rapport» dels experts

que, com diu el mateix autor, constitueix l'esdeveniment més important que s'és produït al món des que fou signat l'armistici

El primer dels articles d'aquesta nova sèrie tracta de

La situació econòmica d'Alemanya

Butlletí internacional

22 d'abril de 1924

ELS ESTATS UNITS

I EL JAPÓ

L'actitud del Senat dels Estats Units, derogant pràcticament, en l'article de la nova llei d'immigració, l'acord verbal de 1907 entre Root i Takahira, que regulava les relacions entre els dos països sobre aquesta delicada matèria, ha creat una situació molt desagradable a Tòquio i Washington.

Es evident que el President Coolidge considerà aquesta actitud del Senat injusta i inoportuna, però es troba lligat per les exigències ineludibles d'una campanya electoral totjust iniciada.

Per l'acord del Senat quedà derogat el conveni verbal de 1907, anomenat diplomàticament el pacte entre cavallers.

Els senadors que han votat aquesta derogació del pacte entre cavallers alleguen, per a justificació llur, que no podien actuar d'altra manera després de la nota de l'ambaixador japonès Hanihara al Secretari d'Estat Hughes parlant de les greus conseqüències que podria tenir l'exclusió dels japonesos, als quals s'aplicaria el mateix tracte que als xinesos i als indis. Aquestes dues paraules: greus conseqüències, han sigut interpretades pels senadors com una amenaça de guerra, que no podien admetre i sota la coacció de la qual no podien actuar sense detriment dels més elementals drets de sobirania dels Estats Units per a regular llur immigració en la forma que els plaguia.

Hanihara ha donat sinceres i cordials explicacions. Ha dit que, en parlar de les greus conseqüències que podria produir l'actitud del Senat no ha volgut insinuar cap mena d'amenaça. Ha indicat tan sols que la injustícia del tracte donat als japonesos produiria una situació entujosa entre els dos països, la manca de cordialitat entre els quals considerava com la pitjor de les desgràcies.

Es clar que aquestes explicacions de l'ambaixador japonès no poden contrarrestar en absolut el malentès que s'ha produït, car, en realitat, darrera de totes aquestes paraules, hi ha un dels plets racials més difícils i sensibles del món.

Al Japó l'actitud del Senat nord-americà ha produït una veritable delusió. El pacte de Washington sobre el Pacífic i la generosa rapidesa amb la qual acudiren els Estats Units al socors de les víctimes dels terratrèmols de setembre, havien restablert al Japó la confiança i la gratitud envers els nord-americans.

L'acord del Senat dels Estats Units els ha causat, doncs, més que indignació, pena. I si els Estats Units copen en tota la seva intensitat i en tota la seva extensió aquest sentiment japonès, segurament trobaran la fórmula diplomàtica que restablirà la cordialitat íntima de relacions entre els dos països.

JOAQUIM PELLICENA I CAMACHO

La Cançó Popular Catalana

Demà, a dos quarts de set del vespre, el mestre En Josep Barberà donarà a l'Ateneu Barcelonès una conferència pública sobre «Les variants en la cançó popular catalana», la qual anirà il·lustrada amb 38 exemples musicals, que seran interpretats per la cantant senyoreta Pilar Ruffi.

L'acte ha estat organitzat per l'Ateneu d'Etnografia i Folklore de Catalunya.

Diari de Madrid

La vella novetat

Ben bé ningú no sabia en quina cosa sensacional vindria a resumir-se el règim de les novetats. Podia ésser de tant distants fets el tarannà que els nous corrents i les noves maneres prenguessin en realitzar-se en fórmules precises i permanents, que hom no sabia cap on caure en el terreny de les suposicions.

D'altra banda, és tan difícil trobar una novetat efectiva quan ja se sap que no res hi ha nou sota el sol, que era prudent haur de pèl·lar dels que tan arribats i tan antics s'eren l'ancus a la música innovadora. Què faran, què no faran, què n'estan rumiant? Heu's aquí que la gent encabirada rumia — no massa, per això — quina seria, definitivament, la cristallització de les novetats.

La novetat d'una novetat ben nova era cosa difícil.

Cofessem, però, que els innovadors han reeixit després de llargues i terribles cavil·lacions. També damunt, més que damunt de ningú, les dificultats de la «novetat» s'eren pesades, feixugues i pesants. Què farem, què no farem, quina en pensarem?

«Novetats» d'una novetat ben nova era cosa difícil.

